

ס ר ט י ס ר ט ר ת !

רק כמה מילים להגיד לכם שאחכה לשמוע מכם בחו"ל - אוהב כל מילה שתכתבו ושתימיד תדעו לכם שזה חשוב לא רק בבית בכל מקום. חשוב שתכתבו תמיד מה שבראש שלכם, ומאוד רוצה שכל סוטה ימשיך לצאת עוד הרבה ושתיכתבו כל אחד את תרומתו הגדיבה ושלא תתנו לדבי ודוד להשבר, אם רואים שזה לא יוצא אחרי שבועיים - לצדד ללחץ ולבלבל להם את המוח מה שיותר, כי אגיד לכם בסודי סודות ששניהם, בעיקר דבי אוהב את הגדנודים והבלבולי מוח האלה - הוא מפסוט בורא כששואלים למה "כל סוטה" לא יוצא - זה מחמיא לו ואז הוא נכנס לטראנס והמוזה שורה עליו והוא כותב וכולנו מאושרים, אז - אני סומכת עליכם סוטים בודביקים שתעשו את העבודה במקומי. לי בטח בתן דבי במלי פרס על מקום ראשון בבודביקיות - זה משהו - רבותי. אז שתהיו טובים ותחין חיים יפים,

באהבה - הדסה.

רבותי שבוע טוב

ובכן הפעם היתה לנו בעיה מצבוע שונה ושמה : קטעי גישור, כלומר, איך להשנות לעתון צביון אוטובטי וצורה באותה. אפשר למלא קצת על מזג-האוויר שמשגע את השכל, יום חם יום בסל, כמו זרם חלופין, תלך-תבוא, מעיל-מכבסיים קצרים. אפשר לציין כמה מאורעות חשובים בתולדות הישוב כמו פרישתה של הדסה לחיי העולם הגדול ופרישתו של ציון לחיי החדר. הקטן במתקן בעתלית ועוד. היה אפשר הרבה אך יש לי רעיון יותר טוב - פשוט תקראו את המדור "מה בשמע" בקברי-הכפר, אתם יודעים, איפה שהכל הוא "היינו שמחים מאד לארח...". ושתינו ואכלנו ואז רקדנו כל הלילה... ומזל טוב, כל טוב, עוד ירבו" ואז - אתם באמת תרגישו שמחים, תדעו שהכל כשורה ובקבוץ על הכפק ואז תקראו את הדף הזה ולא תצטרכו קטעי-גשור והכל יישטף בהרמוניה ובכלל סוף השבוע שלכם יקבל משמעות מיוחדת.

אה כן, לעורך הראשי התרוקן הראש ולכן אנו עומדים לפני פרישתו הזמנית. אני מתאר לי שכך אף יבוא עלי אם לא תכתבו, לא תגיבו ואז אתם תאלצו לחזור לאשתכם הראשונה ואנחנו, המערכת, נמצא לנו עסוק אחר כמו סריגה או... חלוקת בפט.

להשתמע -

המערכת.

בשעת בייך-ערביים כזאת שכה אהובה עלי כשהצבעים בשמים מתחלפיים כל שניה, קולות רחוקים של ילדים שרוצים לשחק עם כדור עוד חמש דקות לפני החוטר, והפרות שבעמק שבות לביתם שעל הגבעה. מין עצבות כזאת של סוף עוד יום מהולה במחשבות צלולות בכנס לי איזה רעיון שכזה, שבעצם די הרבה דברים בחיים הולכים אצלנו לפי הכלל " זה מה שרץ היום". מין חקיבות בתת מודע או השפעה סביבתית כזאת, שלפעמים יכולה להיות גם מסוכנת אולי אפילו לינץ סביבתי.

הכל התחיל שחשבתי פתאם איזה פאניקה ואיזה רעש ועגיין עושים אצלנו מהכלבים כן כ-ל-ב-י-ם. כי אבי משוכנע כמעט שאין בן-אדם שלא אהב בעלי-חיים וביחוד כלבים. ולמרות זאת פתאם כולם עושים רעש מדבר שקיים בכפר הנשיא כבר הרבה שנים טובות. מין הרגשה כזאת שזה מה שרץ היום אצלנו ואתה חייב להיות בזרם, בראש אחד עם כולם, וחם וחלילה אם לא תכתוב על זה בדברי הכפר או תפתח על זה שיחה בזמן קבלת השבת... או מתחת לעמודים במוצאי שבת.

בכלל בזמן האחרון היינו עדים לכמה תופעות כאלה - מכבי ת"א לדוגמא. אז השתוללנו משמחה בזמן השידור בחדר של מוסי (אבי לא הייתי שם סיפרו לי...). וגם נתחנו את המשחק ובכלל כולנו כבר מומחי כדור-סל, יופי זה טוב מאד, אבל כמה רעש עושים וימשיכו עוד לעשות מזה? תשע מאות וחמש עשרה פעם כבר הקהינו את המשחק בטלוויזיה ובמוסף של יום ששי יש כבר כתבה על השחקנים איך הם חיים בביתם וכבראה שבשנה הבאה כבר ילמדו על טל ברודי בשעורי האזרחות, כי זה הוא שאמר שאנחנו על המפה, כאילו שמישהוא מחק אותנו ובכלל מה כל הלאומניות הזאת קשורה לספורט...

ובכלל, היו תקופות שמה שרץ היה תור בסיעות לחו"ל; מכשירי טלוויזיה שגדמו לנו כמעט לשכוח מה אנחנו עושים פה או נושא עישון סמים בקיבוץ.

אז כדאי לכם לרוץ עם מה שרץ אצלנו כי הוץ מדבי ודוד ועוד כמה שהם היחידים שרצים באמת, הכל אצלנו בכנס ברעש כל כך גדול ויוצא בשקט שאפילו קשה לשמוע כל כך שקט... אז באמת שלא כדאי להתרגש ולהכנס ללחץ מכל מיני תבועות ורעשים כי ממילא הם יחלפו וחוץ מיצחק עדר אף אחד בכלל לא יזכור אותם, אז אם באמת אתם רוצים לרוץ עם מה שרץ היום אז המסלול הוא לצריף של המטע וחזרה דרך הזיתים. ולך משה ידידי עצה קטנה, לשמואל פלטו שרון חסרה יד וי שניה, זה בהרבה יותר מבטיח מלעלות על הגל של זמ"ש. ואם תשאלו אותי מה הקשר פה בין כל המשפטים? מי בכלל אמר שיש

ישנם דברים שבאים והולכים. וישנם שבשירים - ואז ישנו בצח. הנצח.
 - מאז שהועברתי בעגלה על הסבוב הידוע של המבוזלים אני זוכר
 את הבנין הלבן, הסימטרי האדיש הזה. את החלונות הסתומים נבלוקים
 המסתירים את השמש מהמלחמה - את עובי הברזל של דלת הדלתות, קדש
 הקדשים - מין פיזה כזו של שמור טוד. האזור - כולו השתנה ולבש צורה
 חדשה. החדר - אוכל עלה צפונה והתעבר למרכז-תרבותי, המכנסה קבלה
 צורה ואסבסטים והמחסן הוסיף את הגבוי הדרוש. אפילו הכביש בעשה שחור
 יותר והתבחס לו מסביב. גברל בא וגברל הולך אך הנשקיה בשלה: לבנה,
 משומבת ומסתורית.

- השמש קפאה, הים גסדק והדגים טפסו על העצים אך העוף של יום
 ששי בשאר לעולם ועד, הוא - המלך של הגסטרונומיה המוגש בעתות חגים
 ומועדים, שבתות ושמחות - תמיד אותו עוף של יום ששי. עם צפול יום
 ה' על הקיר בחצות משחרר האוטומט את הרצועה והעופות קופציט ומתבקים
 טסים לסירים, מתבשלים ומתעטים בשמן ובתבלינים - הכל לכבוד הסעודה
 הלבנה של יום ששי. וכך מדי ששי בששי, אקובום כקודמו דורש - ומקיים.

היא חזקה ועניינית,	— שנה בשנה
ממלאת את ראשי	עם פרוץ הפריחה
בצורה ההוליתית,	לאחר החורף
ושורקת בבשמת.	היא באה לי מהעורף
(עיני דומעות	מבחוץ
ברגעים מלאים).	מנפנים מכל מקום.

היא לא עוזבת אותי אף יום בשבוע מביאה איתי את הכביסה מ-309 ואפילו
 בסרט היא מתחלקת בכסאי וגורמת לי לטממון חושים. עם הצפרים בבקר
 היא זוחלת לתוכי קובעת את שגרת יומי.

את כל מרצה היא שומרת לאחר הצהרים
 ואז - כוחי בטחט
 ואני מתכרבל ומתעוות
 גרובי בשק בלחלוחית מוכרת

כן - היא ולא אחרת
 לה אין מתחרה
 באף אביב, באף שנה
 היא - קדחת הציר המחררבת.

